

ydet fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede og udgjorde da Præstens hele Pension i Forbindelse med en Enkepension af Kaldet. Først senere opnaaede Præsterne en Pension, beregnet efter deres Embedsindtægt og deres Tjenestetid, saaledes som nærmere anført nedenfor i Bemærkningerne til § 26. Ved at foreslaa de i Forslaget nævnte Beløb har man haft til Hensigt at blive ved den hidtidige Ordning, saaledes at Statens Tilskud forøges i et passende Forhold til de forøgede Lønninger, hvorimod man ikke har ment at burde stille Forslag om Statens Overtagelse af hele Pensionen, hvilket Forslag har været fremsat under Udvalgets Forhandlinger. Naar Børnepensionen foreslaas udredet helt af Statskassen, er det i Overensstemmelse med den nugældende Ordning, se Lønningskommissionens Betænkning, p. 135. Til Stiftsøvrighedernes Kontorhold udredes nu af Statskassen ved Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, dels et fast Tilskud af 10 000 Kr., dels et Dyrtidstillægsbeløb, der i 1918—19 udgjorde 10077 Kr. 73 Øre. Disse Tilskud ydes navnlig med Henblik paa Administrationen af Tiendeafløsningskapitalerne og særlig da Kirketiendemidlerne, medens de øvrige Udgifter har været dækket navnlig ved Fradrag af en vis Procent ved Renteudbetaling af andre Kapitaler, tilhørende Præsteembeder og Kirker, under Stiftsøvrighedens Bestyrelse. Man har ikke ment at burde stille Forslag om et bestemt Tilskud fra Statskassen i dette Øjemed, men gaar ud fra, at dette maa ordnes ved en Kontorholdsvederlagslov ligesom for andre Tjenestemænd, jfr. § 61. Endelig har man forudsat, at Statens Tilskud til Pensioner i Henhold til Lov om Afløsning af Tiender af 15. Maj 1903 § 24 skal vedblive som hidtil. Dette Tilskud ydes til Pensionister, hvis Pension efter den før Lønningsloven af 1913 gældende Ordning er sat delvis efter Kapitelstakst paa Grundlag af Embedets Indtægter i Korn, navnlig Tiendeindtægter, før Tiendeafløsnings Ikræfttræden. Men da denne Byrde har Hensyn til en tidligere, nu ophævet Ordning, og Præsteembederne ikke faar Tiende i Korn, men kun Renterne af den ved Tiendeafløsnings benyttede Gennemsnitstakst fastatte Kapital, findes det naturligt, at disse Tilskud, der stiger og falder med Kapitelstaksten, og som vil falde bort, efterhaanden som de paagældende Pensionister dør, fremdeles bliver hvilende paa Statskassen i Henhold til det ved Tiendeafløsningslovens § 24 derom givne Tilsagn. Ligeledes bør det Tilsagn, der ved § 6 i Lov Nr. 505 af 28. September 1918 om Afløsning af Grundbyrder er givet Præsterne under den ældre Lønningsordning, om Erstatning for Tab ved saadan Afløsning, opretholdes, forsaavidt de forbliver under den ældre Lønningsordning.

Fra en Side i Udvalget har man ønsket, at Statskassen skal yde Erstatning for det Tab, som er paaført Præstelønningsfonden ved ovennævnte Lov af 28. September 1918.

Med det Forslag, Udvalget i § 30 stiller angaaende, *hvilke Tilskud fra Statskassen til Folkekirken der fremtidig bør bortfalde*, har man særlig haft for Øje, at Folkekirken selv maa staa inde for Tilvejebringelsen af den Tjenestemændene tillagte Grundløn med Alderstillæg saavel som for alle andre ordinære Udgifter, saasom Befordringsgodtgørelser, Bygningers Vedligeholdelse og nye Bygningers Opførelse, Flyttegodtgørelser samt Udgifter ved nye Embeders Oprettelse. Tidligere Tilskud og Godtgørelser, der er kommet til Anvendelse i disse Øjemed, bør derfor kun ydes, saalænge og i det Omfang Tjenestemændene forbliver under den før 1913 gældende Lønningsordning, medens de for Fremtiden bør tilvejebringes af Menighederne selv, forsaavidt som de ikke kan udredes af de til Folkekirken fra gammel Tid henlagte Midler, saasom navnlig Tiendeafløsningskapitalerne og Præstegaardene eller Salgssummerne for disse.

Til disse fra gammel Tid til Folkekirken henlagte Midler hører ogsaa Højtidsoffer samt Offer og Akcidenser fra de enkelte Menigheder. Disse Ydelser har man ment fremdeles bør blive bestaaende, dog ikke som Ydelser fra de enkelte ved Højtiderne eller ved kirkelige Handlingers Udførelse, men — som det iøvrigt allerede sker indenfor et stort